

Degenen die ik liefheb
verlaat ik, om diegenen die
ik liefhad terug te vinden.

Ze/Hij/Je hield nog zo van
het leven...

Het leven is wat je gebeurt,
terwijl je andere plannen
maakt. J. Lennon

Zo sterk, zo zorgzaam,
zo lief.... *(eigen interpretatie)*

Sterker dan de dood is de
liefde.

Slechts over blijft de
herinnering van hoe ik
leefde op aarde.
En voor degene die
achterblijft, heeft dat de
meeste waarde.

Wie je was,
wat je deed en wat je wist
te geven,
zal zonder einde in ons hart
voor altijd verder leven.

Opeens stond onze wereld
stil en deze zal nooit meer
hetzelfde zijn.

Je moet zeilen op de wind
van vandaag.
De wind van gisteren helpt
je niet vooruit.
De wind van morgen blijft
misschien wel uit.
Je moet zeilen op de wind
van vandaag.

Wat ons bindt is sterker dan
wat ons scheidt.

Zo is het goed.
Buiten de kou.
Buiten de wereld.
Niets wat nog moet.
Zo is het goed.

Doof nu het licht en sluit je
ogen en vergeet de strijd.
Jouw leven hier is
omgevlogen, maar de liefde
blijft.
En waar jij gaat, zijn zon en
maan gelijk.

De kleinste bloem is daar als
de hoogste eik. (Rob de Nijs)

Huil niet omdat ik er niet
meer ben,
maar glimlach omdat ik er
was.

De strijd is gestreden, met
telkens nieuwe moed.
Verbazingwekkend krachtig,
't is op, zo is het goed.

De hemel heeft er een
mooie ster bij.

Hij/Zij was er altijd,
voor iedereen met raad en
daad.

Nog zoveel te doen, zoveel
te geven,
nog niet klaar met dit leven.

Als iets liefs je verlaat....
Blijft nog altijd de liefde....

Men moet niet treuren om
wat niet meer is.
Maar gelukkig zijn om wat is
geweest.

Ze was zo eigen, in alles wat
ze deed.
Haar lachen, haar huilen,
haar liefde en haar leed.

Hoe kan het leven, wat zo
zonnig was, opeens zo droef
en donker worden?

De strijd is gestreden, het is
goed zo.

Altijd samen, nooit alleen,
onafscheidelijk, altijd één.

Voor jou ging het sterven
niet ineens, je hebt er
moedig voor gestreden.
Niemand kan weten wat je
hebt gevoeld, ook niet wat
je hebt geleden.

Achter je ligt een leven van
werken en plicht.
En juist dat bepaalde in alles
jouw gezicht.
Flink was jij je hele leven,
moedig ben je tot het eind
gebleven.
Flink wil je nu dat wij zullen
zijn, maar afscheid nemen
doet ons zo'n pijn.

Niemand die het weten kan
hoeveel ik van je hou.
Niemand die mij troosten
kan in mijn verdriet om jou.
Niemand die begrijpen zal
hoe vreselijk ik je mis.
Niemand die beseffen zal
hoe erg die pijn wel is.

Als ik dood ben treur dan
niet.
Ik ben niet echt dood moet
je weten, het is mijn
lichaam dat ik achterliet.
Dood ben ik pas als je me
bent vergeten.

Het is ons maar geleend, de
vele mooie dingen.
Ons onuitwisbaar eigendom
zijn de herinneringen.

Vele gelukkig jaren waren
we samen, samen waren we
één.
Nu jij er niet meer bent,
moeten we verder zonder
jou, dus alleen.

Groot was zijn liefde,
groot is nu het verdriet.
Mooi de herinneringen
die hij/zij ons achterliet.

Stil ben je van ons
heengegaan,
je hebt altijd voor ons klaar-
gestaan.
Geborgenheid en liefde heb
je ons gegeven, zo was je je
hele leven.
Je was een schat voor ons
allen,
je te moeten missen zal ons
zwaar vallen.

Sterven doe je niet ineens
maar af en toe een beetje.
En alle beetje die je stierf,
't is vreemd maar die
vergeet je.
Het is je dikwijls zelfs
ontgaan,
je zegt ik ben wat moe.
Maar op een keer dan ben
je aan je allerlaatste beetje
toe.

Afscheid is de geboorte van
een herinnering.

Belangrijk is niet alleen de
weg die je gaat, maar ook
het spoor dat je achterlaat.

Achter tranen van verdriet,
schuilt de glimlach van
herinnering.

Waarom al dat vechten,
waarom al die pijn.
Je wilde hier niet weg,
je wilde bij ons zijn.
De strijd was oneerlijk en
geheel niet terecht.
Je wilde graag verder maar
verloor dit gevecht.

Soms
zou ik willen
dat gisteren
nooit voorbij ging
omdat vandaag
alles zo anders is.

Samen plezier, samen op
reis,
samen een eenheid, samen
eigenwijs.
Samen kwaad, samen goed,
samen verdriet en samen
weer moed.
Nu verder zonder
hem/haar, dat doet pijn,
te weten nooit meer samen
te zijn.

Een moeder sterft altijd te
vroeg, al wordt zij nog zo
oud.
Je bidt dat God haar sparen
zal omdat je van haar
houdt. Maar als de dagen
knellen gaan, zij wordt ziek,
moe en benauwd. Bid je dat
God haar halen zal omdat je
van haar houdt.

Helpen was je leven.
Voor iedereen stond je
klaar.
Dank voor alles wat je hebt
gegeven.
Dank voor hetgeen wij
betekenden voor elkaar.

Je was een rots in de
branding en koerste recht
door zee.
Je trotseerde storm en
golven.... alleen... je had de
wind niet mee.

Langzaam ben je van ons
weggeleden, elke dag een
beetje meer.
Telkens werd je weer iets
ontnomen. dat deed jou en
ons zeer.
Het is een gemis, een stille
pijn, dat je nooit meer bij
ons zult zijn.

Zij/Hij had het leven (zo) lief

Nooit klagend, nooit
vragend,
zijn lasten in stilte dragend.
Zijn handen hebben voor
ons gewerkt,
zijn hart heeft voor ons
geklopt.
Zijn ogen hebben ons tot
het laatst gezocht.

Optimistisch tot het laatste
niet moeilijk maken voor je
naasten.
Gesloopt van al je krachten
bleef je op een betere dag
wachten.
Wij waren jouw lust en je
leven, er is helaas geen tijd
meer gegeven.
Jij streed vol moed en
kracht. Lieve .... , rust nu
maar zacht.

Beetje bij beetje moesten
we je verlaten,
we konden uiteindelijk niet
meer met je praten.
De blik, die stilte, dat deed
vaak zeer.
De vader/moeder/vriend
van vroeger was je niet
meer.

Heel bijzonder, heel
gewoon.
Gewoon heel bijzonder...

Altijd samen, nooit alleen,
onafscheidelijk, altijd één.

Leven is:
vast willen houden
en toch los
moeten laten.

De zon scheen
De vogels floten
De bloemen bloeiden
en toen werd het stil